

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATA PE SAPTĂMANĂ SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY.

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Ioan Simionescu, — *Autoritatea lucrului judecat în materie de stare civilă a persoanelor.*

Jurisprudență Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție s. III.* — Contestație penală. — Suspendarea executărei pedepsei. — Instanță penală. — Inculpat. — Dacă poate fi reprezentat prin mandatar.

(Ministerul Public cu Vasile Cazacu și alții).

Trib. Ilfov s. I c. c. — Vânzare. — Act. anterior. — Acțiune în anulare. — Terțiu. — *Ayant-cause.* — Sugestiune și captatiune.

(Preotul D. Georgescu cu moștenitorii I. Constantinescu).

Judecătoria Ocol. Voinești (Dâmbovița). — Expropriere pentru utilitate națională. — Teren supus embaticului. — Imobil dotal. — Anularea înstrăinării.

(Olga G. Popescu cu Gh. Mihăescu și alții).

Jurisprudența străină.

Autoritatea lucrului judecat în materie de stare civilă a persoanelor

În materie de stat civil al persoanelor există principiul că hotărârile pronunțate și rămase definitive au un efect absolut *erga omnes*, adică efectul lor se repercutează și asupra persoanelor cari deși interesate n'au luat parte la proces în scopul de a pune concluziuni pro sau contra admiterii calității civile a unei persoane determinate. Totuș doctrina și jurisprudența au fost variabile asupra acestei chestiuni. Discuțiunea nu prezintă interes atunci când este vorba de a se face aplicațiunea principiului de mai sus la hotărârile cari au un efect constitutiv în materie de stare civilă.

În această materie autoritatea lucrului judecat are un efect absolut, cu alte cuvinte efectul hotărârii este public atunci când se constituie prin justiție în mod definitiv o nouă stare civilă a unei persoane, opozabilă atât persoanelor cari au luat parte la proces cât și celor cari nu au luat parte. Putem cita în acest sens hotărârile date în materie de divorț, interdicție, desavuare, etc. Efectul unei hotărâri de divorț rămasă definitivă și transcrisă în registrele stărei civile este opozabil chiar persoanelor în afară de proces și care ar avea interese contrarii, familiare sau pecuniare, cum este cazul creditorilor cari prin desfacerea unei căsătorii și-ar vedea diminuat gajul creanțelor lor contractate în timpul căsătoriei.

De asemenea și în materie de interdicțiune, odată

ce s'a pronunțat o hotărâre definitivă, interzisul este declarat incapabil *erga omnes*, adică față de toate persoanele cu care ar contracta în viitor. De aceea socot că la o viitoare legislație pentru ca interesele terțelor persoane să fie garantate și mai mult trebuie ca hotărârile cu efect constitutiv în materie de stare civilă să fie încadrate cu mai multe formalități de publicitate de cât cele prevăzute în codul civil actual.

Că efectul acestor hotărâri este *erga omnes*, putem cita următoarea jurisprudență franceză: *Poitiers* 1-er fevrier 1842, S. 1843—2—394; P. 1842—1—749; *alger* 5 Mai 1897, S. 1899—2—153; *Cass. fr.* req. 10 Nov. 1902, S. 1903—1—80 *Pand. pér.* 1903—1—478; *Lyon*, 26 Mai 1909, *Rec. Gaz. des Tribunaux*, 1909, 2-ème sem, 233; *Contra: Cass. fr.* req. 24 dec. 1838, S. 1839—1—49, P. 1839—124; *Amiens*, 30 Ian. 1886, S. 1899—2—153 *ad. notam*, criticată cu mult succes de *Tissier*, note sous *Alger*, 5 Mai 1897. (S. 1899—2—153).

În afară de hotărârile cari au efect constitutiv, există hotărâri cari au un efect declarativ în materie de statut personal. Aceste hotărâri declarative prin efectul lor nu constituie o stare civilă nouă a unei persoane, cum e în cazul de divorț, pentru care motiv autoritatea lucrului judecat este discutabil dacă are efect absolut sau relativ. Printr'o hotărâre de asemenea natură nu se face altceva, decât se recunoaște o calitate de ordin civil așa cum este în cazul de dovedirea filiațiunei unui copil legitim sau cazul de căutarea paternității unui copil natural admisă de dreptul francez sub rezerva unor restricțiuni legale.

Intr'adevăr, și în asemenea cazuri s'a susținut aceeași soluție, că efectul hotărârilor declarative este absolut și în special o parte din doctrina franceză susține că un titlu de stare civilă odată recunoscut, nu mai poate fi reformat, aceasta corespunzând unei stări de fapt ca o anumită persoană să nu poată avea concomitent mai multe mame sau tați variabili după speța și hotărârile cari pot avea loc în cazul când o stare civilă ar da naștere la mai multe procese.

Cu alte cuvinte, o stare civilă fiind indivizibilă, principiul autorității lucrului judecat prevăzut

prin dispoziția art. 1201 c. civ. nu este aplicabil și la efectul hotărârilor date în materie de stare civilă, pentru, că dispoziția legală care se referă la efectul relativ al hotărârilor are în vedere numai patrimoniul individului sau un contract sau quasi-contract judiciar intervenit între părțile litigante și în baza cărora hotărârile date nu pot avea valoare de cât între părțile cari s'au judecat. Argumentarea aceasta n'a avut sorti de isbândă pentru că temeinicia ei juridică a fost foarte mult discutată. Jurisprudența recentă pare a nu urma această soluție pentru că nu este nici echitabilă nici juridică. Nu este echitabilă pentru că terțele persoane, față de asemenea hotărâri cu efect absolut, s'ar găsi în fața unui fapt îndeplinit prin surprindere sau sub masca unei legalități, patrimoniul lor s'ar vedea frustrat fără a fi puși în posibilitatea de a și-l apăra, și nu este nici juridică pentru că nu este bazată pe nici un text de lege și nici situația de fapt nu s'ar opune la o soluție contrară, adică principiul relativității hotărârilor definitive între părțile litigante este aplicabil și în materie de stare civilă, anume la hotărârile care sunt declarative de statut personal. Aceasta vom a o dovedi și cu o decizie recentă a Cassației franceze, având ca obiect următoarea speță: Un legatar particular a atacat o hotărâre definitivă prin care un copil natural a căutat prin justiție și a stabilit paternitatea sa naturală față de moștenitorii defunctului tată natural, pentru motivul că legatul său în urma venirei la masa succesorală a copilului natural urma să fie redus pentru că rezerva copilului natural să fie respectată, hotărâre care nu-i putea fi opozabilă întrucât legatarul particular n'a luat parte la discuția ei și ca atare pentru dânsul era un „res inter alios”. Și deși cele două instanțe de fond au respins acțiunea legatarului particular pe temeiul principiului că autoritatea de lucru judecat în materie de stare civilă are un efect public, totuși Cassația franceză a admis opoziția legatarului singular și a retrimis afacerea spre judecare la o altă instanță de fond. (A se vedea Cass. civ. fr. 23 Aprilie 1925 publicată în Recueil Général Sirey n. 5 din 1927). Voi menționa că această decizie își întemeiază soluția dată pe dispozițiile art. 1351, 100, 315 și 339 c. civ. fr. corespunzătoare articolelor din c. nostru civ. 1201, 85 și 289.

Tot în sensul acestei soluții putem cita din jurisprudența noastră sentința Trib. Bacău din 20 Febr. 1915, publicată în această revistă („Dreptul” No. 39 din 1915, cu adnotația mult regretatului nostru jurisconsult D. Alexandresco).

Din cele două jurisprudențe, ambele de o valoare juridică necontestată și în cari argumentarea juridică este analogă, se desprinde ideea că principiul general al autorității lucrului judecat prevăzut în dispoziția art. 1351. c. civ. fr. sau 1201 c. civ. r. deși este formulat la materia obligațiilor, totuși este aplicabil și în materie de statut personal pe temeiul că alt text de lege în sens contrar nu este în materie de stare civilă. Că această idee este consacrată și prin dispoziția art. 100 c. civ. fr. sau 85 c. civ. r. care nu face decât să repete dispozițiunea generală a art. 1201 se vede și din redacția art. 85 c. civ. r. care prescrie următoarele: „Hotărârea asupra rec-

tificării unui act de stare civilă nu va putea fi opusă părților interesate care nu au făcut cerere sau cari n'au fost chemate la judecată”.

Că astfel fiind, din redactarea celor două articole se vede clar care este cea mai juridică dintre cele două soluțiuni de mai sus, cât și cea mai echitabilă așa după cum soluționează chestia și Cassația franceză, și față de care nu mai are valoare nici vechea teorie a *contradictoriului legitim*, inventată de unii autori francezi în scopul de a se găsi o formulă mai juridică pentru a se justifica și mai mult principiul de mai sus, că în materie de statut personal, autoritatea lucrului judecat are efect erga omnes. Teoria contradictoriului legitim deși s'ar fi părut că n'ar fi corespuns întru câțiva ideei pentru care a fost creată, totuși n'a putut fi aplicabilă pentru motivul că pe deoparte nu este prevăzută în nici un text de lege, iar pe de altă parte nu se precizează care anume din rudele mai apropiate trebuie să fie desemnate ca contradictori legitimi, față de care trebuie îndreptată o acțiune de stare civilă, pentru ca la un moment dat hotărârea să producă un efect față de toate persoanele interesate.

(Asupra acestei teorii a se consulta D. Alexandresco. Tom. VII, Coment. Dir. civ. rom. pag. 558; Colin și Capitant, *Cours élément. Dr. civil fr.*, tom. I, pag. 332).

Din cele expuse mai sus se poate deduce că nu este deloc anormal ca or de câteori se judecă o stare civilă, hotărârea dată servește ca titlu de stare civilă numai între persoanele între cari s'a discutat starea civilă, căci după cum am văzut mai sus, copilul legitim sau copilul natural care a stabilit filiația sa naturală față de moștenitorii succesiunii, numai față de aceștia va putea să-și exercite dreptul său la masa succesorală, după calitatea și ordinea ce i se cuvine în succesiune, dar atunci când este vorba de a-și exercita dreptul său de rezervă față de legatarul particular, chestia juridică este alta, căci legatarul neluând parte la procesul dintâi, hotărârea nu-i este opozabilă, fără ca prin aceasta să se ajungă la două hotărâri care să fie incompatibile, căci fiecare hotărâre și-are valoarea numai față de părțile litigante și în măsura în care au știut fiecare să-și valorifice drepturile lor respective, fiind nedrept ca o parte să sufere din culpa altei părți care cele de mai multe ori nu reprezenta bine interesele generale în fața justiției.

În materie de desavuare sau tăgăda paternității copilului s'ar părea că principiul de relativitate al autorității lucrului judecat de asemenea face o excepție. Aci însă procesul ce s'ar naște neputând avea loc decât între un singur reclamant de o parte și un singur pârît de altă parte, adică bărbatul și moștenitorii bărbatului, singuri au calitatea de a intenta acțiune în desavuarea copiilor săi, în condițiunile art. 288 c. civ. r., copiii fiind reprezentați de tutorele ad hoc și în prezența mamei lor, și în caz de moarte a moștenitorilor ei, chestia efectului hotărârilor nu mai poate fi discutabilă, de oarece fiind limitat, atât rolul de reclamant cât și rolul de pârît, dela sine urmează că efectul hotărârilor este definitiv.

Ioan Simionescu
Doctor în Drept, fost magistrat.

JURISPRUDENȚA ROMNĂ.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUTIȚIE S. III

Audiența dela 24 Noembrie 1926

Președinția d-lui Oscar N. Nicolescu, președinte

Ministerul Public cu Vasile Cazacu și Florea Grigoriță

CONTESTAȚIE PENALĂ. — SUSPENDAREA EXECUTĂREI PEDEPȘII, APRECIERE SUVERANĂ A INSTANȚEI DE FOND ÎNVESTITĂ CU JUDECAREA CONTESTAȚIEI.

INSTANȚA PENALĂ. — INCUPLAT. — DACĂ POATE FI REPREZENTAT PRIN MANDATAR ÎN CERERILE CARE NU PRIVESC FONDUL PROCESULUI PENAL CI SUNT DE NATURĂ A FI REZOLVITE PE CALE DE SIMPLĂ ÎNCHEERE. — ART. 181 PR. PENALĂ.

1. Instanța de fond investită cu judecarea unei contestațiuni la executarea mandatelor de arestare emise în baza unei hotărâri pronunțată de dânsa, este suverană ca față de gravitatea faptului imputat și a pedepsei la care au fost condamnați contestatorii, să aprecieze dacă este necesară deținerea lor în stare de arest, sau să suspende executarea pedepsei până la tranșarea contestațiunii.

2. Dacă conform art. 181 proc. penală un condamnat la pedeapsa închisorei corecționale nu poate fi reprezentat prin procurator, ci trebuie să se prezinte personal în instanță, această prescripțiune nu se aplică când Tribunalul statuiază numai asupra luării unei măsuri cerută de inculpat, măsură cu caracter provizoriu, care nu se referă la judecata însuși a fondului afacerii și care este de natură a fi rezolvită pe cale de simplă încheiere.

No. 4412. — Respins recursul făcut de d-l Prim.Procuror al Trib. Vlașca contra jurnalului acelui Trib. Secția II cu No. 7165 | 926 în proces cu Vasile Cazacu și Florea Gheorghită Pârvu.

Curtea deliberând,

Asupra motivelor de casare:

a) Violarea principiului înscris în art. 184, 422 și 181 proc. penală.

b) Exces de putere. Potrivit principiului din proc. penală înscris și în art. 184, 422, etc. instanța în fața căreia se atacă o hotărâre condamnatorie sau se tinde la o schimbare de situațiuni nu poate lua în considerare cererea, atât timp cât nu se prezintă infractorul în persoană, pentru a susține cererea sa.

Având în vedere că din jurnalul atacat prin recursul de față se constată că inculpații Vasile Cazacu și Florea Gheorghită Pârvu rămânând condamnați la câte 5 ani închisoare corecțională pentru delictul de furt la executarea mandatelor de arestare emise contra lor, ei au făcut contestație pe motiv că nu au fost regulat citați în apelul făcut în contra hotărârii de condamnare a primei instanțe; că înainte de a se judeca această contestație, inculpații au cerut, prin petițiunea înregistrată la No. 14186 din 29 Octombrie 1926, suspendarea execută-

rei mandatelor de arestare până la definitivă judecare a contestației;

Că Tribunalul Vlașca a admis cererea prin jurnalul cu No. 7165 din aceeași zi, atacat prin recursul de față;

Având în vedere că pentru a da această soluțiune, Tribunalul motivează că deși contestatorii au fost condamnați la prima instanță cu pedepse destul de grave, totuși în apel ceilalți co-inculpați au fost parte achitați, iar parte condamnați la pedeapsă de una sau două luni închisoare; că, gravitatea faptului imputat nu este de așa natură încât să necesite deținerea contestatorilor în stare de arestare, mai ales că mandatele de arestare emise în contra lor nici nu au fost aduse la îndeplinire;

Considerând că instanța de fond investită cu judecarea unei contestațiuni la executarea mandatelor de arestare emise în baza unei hotărâri pronunțată de dânsa, este suverană, ca față de gravitatea faptului imputat și a pedepsei la care au fost condamnați contestatorii, să aprecieze dacă este necesară deținerea contestatorilor în stare de arest, sau să suspende executarea pedepsei până la tranșarea contestațiunii;

Că, prin urmare, în speță, față de motivarea mai sus arătată, prin soluțiunea dată, Tribunalul nu a comis exces de putere, ci a făcut uz de un drept al său de suverană apreciere;

Considerând că, dacă conform art. 181 cod. proc. penală rezultă că inculpatul condamnat la pedeapsa închisorei corecționale nu poate fi reprezentat prin procurator, ci trebuie să se prezinte personal în instanță, această prescripțiune nu se aplică când Tribunalul, ca în speță, statuează numai asupra luării unei măsuri cerută de inculpat, măsură cu caracter provizoriu, care nu se referă la judecata însuși a fondului afacerii și care este de natură a fi rezolvată printr'o simplă încheiere;

Că, în afară de aceasta, în speță, din jurnalul atacat cu recurs, nici nu rezultă că inculpații, cari se vede că au cerut personal și subscris cererea de suspendare, nu s'ar fi prezentat și el în persoană înaintea Tribunalului;

Că, dar, motivele de casare sunt nefondate și ca atare recursul urmează a se respinge.

Pentru aceste motive, respinge.

TRIBUNALUL ILFOV S. I CIV. COR.

Audiența dela 4 Mai 1927

Președinția D-lui Siliu Rădulescu, președinte

Preotul Dimitrie Georgescu cu moștenitorii I. Constantinescu

VÂNZARE. — ACȚIUNE ÎN ANULAREA UNUI ACT FĂCUT ANTERIOR VÂNZĂREI PENTRU VICIU DE GOSINTĂMÂNT AL VÂNZĂTORULUI. — CUI APARTINE ACEASTĂ ACȚIUNE. — TERȚIU. — AYANT-CAUSE. — CUMPĂRĂTOR. — ART. 970 ȘI 1295 C. CIVIL, SUGESTIUNE ȘI CAPTATIUNE. — MONOPERE DOLOSIVE. — ANULAREA CONVENȚIUNII. — ART. 960 C. CIVIL. PREZUMȚIUNI. — PUTEREA LOR PROBANTĂ. — ART. 1199 ȘI 1203 C. CIV. TRANȘCRIPTIUNE. — VÂNZARE. — ANULAREA TRANȘCRIPTIEI. — ART. 1295 ȘI 1820 C. CIVIL. — ART. 723 PR. CIVILĂ.

1. Cumpărătorul unui imobil fiind un ayant-cause cu titlu particular în ce privește actele autorului său referitoare la dreptul ce i s'a trans-

mis, și încheiate la o dată anterioară transmisiunii, acestuia aparține acțiunea în anulare, pe motiv de viciu de consimțământ a ori cărui act făcut de autorul său anterior vânzării, cu privire la bunul vândut.

2. Sentimentul religios degenerat chiar în manie religioasă, caracterul nehotărât sau firea influențabilă a unui contractant, nu'l poate îndreptăți pe acesta, sau pe succesorii lui, să ceară anularea convențiunii pentru viciu de consimțământ, atâta timp cât nu se face dovada că celălalt contractant numai folosind-se de aceste defecte sufletești, l-a putut determina prin sugestie, captație și orice fel de mijloace dolosive să încheie contractul în favoarea sa.

3. Dacă prezumțiile sunt admise în drept ori de câte ori este admisă și proba cu martori, nu este mai puțin adevărat că prezumția trebuie să fie de așa natură, în cât să evedențieze pe cale de deducție faptul alegat, întocmai ca și cum ar reeși și dintr'o declarație de martor.

4. Pentru că față cu dispozițiile art. 723 al. II pr. civilă cel ce a transcris un act să nu se mai poată prevela de anterioritatea transcriptiunii ce a obținut nu este suficient să se facă dovada că aceasta în momentul transcrierii avea cunoștință că imobilul mai fusese vândut și altuia deoarece textul de lege nu se referă la buna sau rea credință a celui ce transcrie, ci la viclenia acestuia, astfel că trebuiesc dovedite monoperele dolosive întrebuințate pentru ca să împedice sau să întârzie transcrierea actului celuilalt cumpărător.

No. 422 — Respinsă ca nefondată opoziția făcută de către Gheorghe Priboianu în contra sentinței civile a acestui Tribunal cu No. 620/1922 cât și cererea de intervenție făcută de către I. Constantinescu în proces cu Preotul Georgescu.

S'au ascultat d-nii avocați Emii Lăzărescu din partea oponentului G. Prilvianu și a moștenitorilor intervenientului I. Constantinescu, Marinescu-Bolintin din partea intimatului preot Georgescu și d-l Procuror Istrati în concluziuni

Tribunalul,

Asupra opoziției de față făcută de către Gheorghe Priboianu cu petiția înregistrată la No. 34255 din 1922, în contra sentinei civile a acestui Tribunal cu No. 620 din 20 Septembrie 1922, prin care s'a admis acțiunea intentată cu petițiunea înregistrată la No. 8672 din 1922 de către Preotul Dimitrie Georgescu împotriva oponentului, constatându-se că acesta a vândut reclamantului preot, astăzi intimat, imobilul din București Bulevardul Alexandru Ion Cuza No. 5; precum și asupra cererei de intervenție făcută în această opoziție cu petițiunea înregistrată la No. 42316 din 1922 complexată cu petițiunea înregistrată la No. 18404 din 1924, de către defunctul I. Constantinescu reprezentat astăzi în instanță prin moștenitorii săi Ovidiu Constantinescu, Constanța Constantinescu și Alexandrina Constantinescu în calitate de tutoare

a minorilor săi copii, prin care cere ca Tribunalul să anuleze actul de vânzare în virtutea căruia pretinde Preotul Dimitrie Georgescu că a dobândit de la Gheorghe Priboianu imobilul de mai sus, întru cât a fost obținut prin manopere dolosive și prin toate mijloacele de captațiune.

Având în vedere actele dela dosar, susținerile orale și scrise ale părților.

Având în vedere că în fapt se constată următoarele: Printr'un act sub semnătură privată, care poartă data de 10 Februarie 1922 intervine între Gheorghe Priboianu și Preotul Dimitrie Georgescu, un act de vânzare prin care primul vinde celui de al doilea locul cu casele de pe el proprietatea sa situată în București Bulevardul Alexandru Ion Cuza No. 5 pe prețul de 100000 lei din care vânzătorul a primit 10000 lei arvună, restul urmând să fie plătit în 2 rate și anume, 60000 lei la autentificarea actului și 30000 lei în timp de un an dela autentificare.

La 18 Februarie 1922, acest act capătă dată certă prin faptul că Preotul D. Georgescu cere transcrierea lui la Tribunalul Notariat Ilfov care se operează în acea zi în registrele de mutațiuni sub No. 1859.

Tot în ziua de 18 Februarie 1922 intervine un alt act de vânzare, prin care tot Gheorghe Priboianu vinde același imobil lui Ion Constantinescu, pe prețul tot de 100000 lei, pe care însă după cum spune în act îl primește integral.

Acest act este autentificat de Tribunalul Notariat Ilfov sub No. 2744 din 18 Februarie 1922 și se transcrie în aceeași zi la No. 1868, deci cu câteva nămere în urma transcrierii actului de vânzare al Preotului Dimitrie Georgescu.

În această situație, Preotul Dimitrie Georgescu pornește o acțiune în Justiție la 14 Mai 1922 împotriva lui Gheorghe Priboianu prin care cere ca Tribunalul să constate că a intervenit între dânsii o vânzare valabilă a imobilului din Bulevardul Alexandru Ion Cuza No. 5 și în consecință să oblige pe pârât a-i preda acest imobil, acțiune care prin sentința acestui Tribunal cu No. 620 din 1922 este admisă în lipsa pârâtului.

În contra acestei sentințe la 14 Octombrie 1922, Gheorghe Priboianu face opoziție iar în timpul instanței de opoziție intervine în proces și Ion Constantinescu cu petițiunea înregistrată la No. 42316 pe care apoi o completează la 12 Iunie 1924 prin petițiunea înregistrată la No. 18404, cerând respingerea acțiunii Preotului Dimitrie Georgescu și anularea actului de vânzare pe care acesta îl pretinde ca fiind obținut prin toate mijloacele de captațiune și manopere dolosive.

Având în vedere că în instanță moștenitorii intervenientului Ion Constantinescu, împreună cu oponentul Gheorghe Priboianu toți fiind reprezentați prin același avocat, în primul rând au cerut ca Tribunalul să pronunțe nulitatea actului de vânzare dintre Gh. Priboianu și Preotul Georgescu pentru viciu de consimțământ în persoana lui Priboianu, și în al doilea rând ca Tribunalul potrivit articolului 723 al II procedura civilă să anuleze transcrierea operată de Preotul Georgescu ca fiind obținută prin viclenie.

Având în vedere că intimatul Preotul Georgescu tăgăduște dreptul oponentului Gheorghe Priboianu de a mai sta în instanță întru cât acesta și-a retras opoziția prin declarația dela 15 Aprilie 1925, și în afară de aceasta și-a pierdut calitatea prin faptul vânzării imobilului, care face obiectul aceluși litigiu, intervenientului Ion Constantinescu.

Având în vedere că chestiunea dacă Gheorghe Priboianu mai are sau nu calitatea de a sta în instanță ca oponent, devine fără interes dată fiind poziția părților în proces.

Având în vedere că într'adevăr conflictul de drepturi care trebuie rezolvat de Tribunal este isvorit din faptul transcrierii în aceeași zi a două acte de vânzare prin care Preotul Georgescu pe de o parte și Ion Constantinescu pe de alta dobândesc același imobil de la Gheorghe Priboianu și în care conflict, acesta nu face decât să se asocieze la pretențiunile lui Ion Constantinescu, cari tind la anularea actului de vânzare dobândit de Preotul Georgescu pe motiv de dol.

Se va dovedi existența manoperilor dolosive, actul de vânzare obținut de Preotul Georgescu va fi nul pentru viciu de consimțământ, rămânând valabilă înstrăinarea imobilului pentru Ion Constantinescu; nu se va putea face această dovadă, va rămâne fără valoare actul obținut de Ion Constantinescu întru cât rămâne valabil actul obținut de Preotul D. Georgescu anterior transcris.

Având în vedere că intimatul în opoziție Preotul D. Georgescu tăgăduște și intervenientului Ion Constantinescu, reprezentat azi prin moștenitorii săi dreptul de a cere nulitatea vânzării sale pe motiv de dol întru cât o asemenea acțiune ar fi personală și aparține deci numai lui Gheorghe Priboianu.

Considerând că cumpărătorul unui imobil fiind un *ayant cause* cu titlu particular, în ce privește actele autorului său, referitoare la dreptul ce i s'a transmis, și încheiate la o dată anterioară transmisiunii, acestuia aparține acțiunea în anulare, pe motiv de viciu de consimțământ, a oricărui act făcut de autorul său anterior vânzării cu privire la bunul vândut.

Că astfel fiind, Tribunalul urmează a examina dacă într'adevăr vânzarea imobilului din Bulevardul Ion Cuza a fost făcută intimatului Preotul D. Georgescu numai în urma captațiunii și a manoperilor dolosive pe care acesta le-a exercitat față de Gheorghe Priboianu, și dacă deci din acest punct de vedere ea urmează a fi anulată pentru viciu de consimțământ.

Având în vedere că în acest scop în ședința dela 18 Iunie 1924 intervenientul I. Constantinescu și oponentul G. Priboianu, au cerut proba cu martori, care a fost admisă de Tribunal, pentru a se dovedi viciul de consimțământ consistând în manoperile dolosive întrebuintate de cumpărătorul Preotul D. Georgescu asupra vânzătorului G. Priboianu pentru a-l determina să facă actul de vânzare supus litigiului.

Având în vedere că din partea intervenientului s'au audiat trei martori, din a căror depozițiuni însă nu rezultă dovada manoperilor dolosive și a captațiunii pe care intervenientul pretinde că Preotul Georgescu ar fi exercitat asupra lui Priboianu.

Având în vedere că într'adevăr, martorul Vădileanu, declară numai că Priboianu era un om foarte religios pe al cărui cuvânt nu se putea conta de oarece își schimba părerile de azi pe mâine și că Preotul Georgescu venea deseori la Priboianu cu care era în relațiuni, fiindcă acesta era epitrop la biserică.

Martorul Filip Popescu, declară același lucru, că Priboianu este un om bisericos, cu un caracter foarte nehotărît care se ceartă și se împacă foarte ușor fiind lesne influențabil.

Martorul Const. M. Ionescu de asemenea declară că știe numai că Priboianu era un om foarte religios și foarte nehotărît în toate actele sale.

Că deci din toate aceste depoziții rezultă numai că Priboianu era un om religios, cu un caracter nehotărît și lesne influențabil și nici un cuvânt din partea martorilor nu vine să arate vreun fapt din partea Preotului Georgescu care să constituie un act de captațiune sau o machinațiune dolosivă în scopul de a-i determina voința să-i vândă casele.

Considerând că sentimentul religios degenerat chiar în manie religioasă, caracterul nehotărît sau firea influențabilă a unui contractant, nu-l poate îndreptăți pe acesta sau pe succesorii lui să ceară anularea convențiunii pentru lipsă de consimțământ, atâta timp cât nu se face dovada că cellalt contractant numai folosindu-se de aceste defecte s'afulește, l'a putut determina prin sugestii, captații și orice fel de mijloace dolosive să încheie contractul în favoarea sa.

Având în vedere că din moment ce în speță intervenientul prin martorii audiați a stabilit numai că Priboianu era un religios, cu fire nehotărîtă și influențabilă, fără să dovedească și faptul că folosindu-se de aceste defecte, Preotul Georgescu prin anume mașinațiuni — cari de asemenea trebuiau dovedite — a izbutit să determine pe Priboianu, să i vândă casele, nu poate pretinde anularea vânzării imobilului în litigiu pe motiv de dol și captațiune.

Având în vedere că dacă intervenientul nu a făcut prin martori dovada alegațiunilor sale, în schimb Preotul Georgescu prin martorii săi audiați în contra-probă și în special prin martorii Ilie Bărbulescu și Ion Grecescu a făcut să se vadă că Priboianu a contractat în deplină libertate de voință.

Având în vedere că în adevăr, Ilie Bărbulescu declară că Priboianu a venit singur la Preotul Georgescu cu actele de proprietate întrebându-l în fața sa dacă s'a hotărît să cumpere casele; că tot Priboianu a declarat de asemenea în fața sa că deși mai avea un amator pentru cumpărare pe un italian, îl preferă totuși pe Preotul Georgescu fiindcă a auzit că italianul e cam buclucași, ceiace denotă absolută sa libertate de voință.

Având în vedere că de asemenea martorul Ioan Grecescu declară că Priboianu totdeauna îi se plăngea că chiriașii îi fac neajunsuri pentru care motiv ar voi să vândă casa din Bulevardul Cuza, deci cu totul altfel decât afirmările intervenientului că vânzarea ar fi fost rezultatul dolului și captațiunii exercitate de Preotul Georgescu.

Având în vedere că intervenientul, în urma retragerii de către Priboianu a opoziției ce făcuse în acest proces, a cerut din nou proba cu martori pen-

tru a face dovada că declarația prin care acesta își retrăgea opoziția a fost dată în urma manoperilor dolosive exercitate de Preotul Georgescu.

Având în vedere că martorii audiați în acest scop, de către intervenient, aceiași cari au fost și întâia dată audiați, Filip Popescu, Vlădineanu și Const. Ionescu, vorbesc iarăși de mania religioasă a lui Priboianu, fără a arăta după cunoștințele lor proprii nici un fapt de captațiune sau dol din partea preotului Georgescu, și tot ce relatează e numai din spusele lui Priboianu.

Având în vedere că chiar dacă s'ar fi dovedit că declarația prin care Priboianu și-a retras opoziția ar fi fost surprinsă prin dol de către Preotul Georgescu încă acest fapt ce l-ar fi comis în scopul de a stinge procesul, nu poate face dovadă în lipsă de alte probe că și contractul de vânzare a fost obținut tot prin dol.

Având în vedere că moștenitorii intervenientului prin avocatul lor mai susțin că chiar dacă dovada dolului și a captațiunii nu o au putut o face prin martori, această dovadă rezultă însă din puternice prezumpțiuni și anumite din cele trei testamente pe care le-a făcut Priboianu în care transpiră aceiași manie religioasă; din interogatorul lui Priboianu cât și din declarația autentică a acestuia prin care revine asupra declarațiunii de renunțare la opoziție.

Având în vedere că dacă în testamentele invocate de intervenienți se vede sentimentele religioase ale lui Priboianu, cari l'au determinat să lase legate Bisericii Sf. Nicolae Dușumea, și să institue executor testamentar pe preotul Georgescu, acest fapt în are nici o legătură directă cu vânzarea contractată în urmă, între preotul Georgescu și Priboianu, ca să se nască prezumpția că acesta numai prin manoperile dolosive și captațiune exercitată de preot, a putut să-i vândă casa.

Având în vedere că dacă prezumpțiile sunt admise în drept ori de câteori este admisă și proba cu martori, nu este mai puțin adevărat că prezumpția trebuie să fie de așa natură, în cât să evedențieze pe cale de deducție faptul alegat, întocmai ca și cum ar reeși și dintr'o declarație de martori, ori în speță nu se arată nici un fapt concret, dovedit, din care prin consecință să rezulte în mod necesar exercitarea manoperilor dolosive și a captațiunii.

Având în vedere că de asemenea, nici declarația lui Priboianu, nici răspunsul său la interogator prin care afirmă că a vândut casele numai intervenientului Constantinescu, și că Preotul Georgescu l'a pus să iscălească o chitanță fără să știe ce scrie, nu pot avea nici un efect probatoriu în cauză, de oarece intervenientul Constantinescu cerând anularea vânzării în calitate de *ayant cause* a lui Priboianu, nu poate să se serve de propriile declarații și recunoașteri ale acestuia, de oarece ar fi ca un reclamant să-și poată dovedi acțiunea pe propiile sale afirmări, ceiace este inadmisibil.

Că deci pentru toate aceste motive, atât opoziția lui Priboianu cât și intervenția lui J. Constantinescu, reprezentat astăzi prin moștenitorii săi și prin care cer ca să se anuleze vânzarea făcută de către Priboianu preotului Georgescu ca fiind rezultatul dolului și captațiunii exercitate de acesta, sunt nefundate și urmează a fi respinse.

Având în vedere că în ce privește cererea de anularea transcrierii obținută de Preotul Georgescu, intervenienții se întemeiază pe dispozițiunile art. 723 al. II pr. civilă, susinând că deși actul de vânzare al Preotului Georgescu este transcris anterior, această transcriere însă nu li se poate opune, fiind operată prin viclenie.

Considerând că pentru ca față cu dispozițiunile art. 723 al. II pr. civilă, cel ce a transcris un act să nu se mai poată prevala de anterioritatea transcripției ce a obținut, nu este suficient să se facă dovada că acesta în momentul transcrierii avea cunoștință că imobilul mai fusese vândut și altuia, de oarece textul de lege nu se referă la buna sau rea credință a celui ce transcrie, ci la viclenia acestuia, astfel că trebuiesc dovedite manoperile dolosive întrebuintate pentru că să împiedice sau să se întârzie transcrierea actului celuilalt cumpărător.

Având în vedere că în speță chiar dacă Preotul Georgescu ar fi știut când și-a transcris actul, că Priboianu vânduse imobilul și lui I. Constantinescu, acest fapt nu poate atrage nulitatea transcripției actului său, atâta timp cât nu se face dovada intervenției vreunui fapt viclean din partea sa, grație căruia I. Constantinescu a fost făcut să întârzie a-și transcrie actul, și această dovadă nu s'a făcut și nu reese din nimic în dosar.

Având în vedere că intervenientul mai susține că pentru ca potrivit art. 723 al. II procedura civilă transcrierea actului preotului Georgescu să nu poată să fie opusă, nu este nevoie să se facă dovadă că actele de viclenie din partea acestuia s'au petrecut chiar cu ocazia transcrierii, ci este suficient ca aceste fapte viclene să fi avut loc și înainte, la încheierea contractului.

Având în vedere că chiar dacă s'ar admite în drept această teorie susținută de moștenitorii intervenientului Constantinescu, încă aceasta nu poate să facă să se admită cererea lor, de oarece după cum s'a arătat mai sus, când s'au examinat motivele cererei de anularea vânzării, nu s'a putut face nici dovada că prin manopere dolosive preotul Georgescu a obținut dela Priboianu vânzarea caselor.

Că deci și din acest punct de vedere intervenția făcută de I. Constantinescu, este nefondată și urmează a fi respinsă.

Pentru aceste motive, respinge.

Semnat, *Siliu Rădulescu*.

JUDEC. OCOL. RURAL VOINEȘTI (DAMBOVIȚA)

Audiența dela 7 August 1926

Președenția d-lui Grigore N. Bălășescu

Olga G. Popescu cu Gh. Mihăilescu și alții

EXPROPIERE PENTRU UTILITATE NAȚIONALĂ.—DACĂ CHESTIUNEA DE A SE ȘTI CĂ IMOBILUL CARE FACE OBIECTUL LITIGIULUI ESTE EXPROPIAT CONSTITUE UN INCIDENT CARE POATE FI RIDICAT ÎN ORICE STARE A PROCESULUI.

EXPROPIERE PENTRU UTILITATE NAȚIONALĂ.—DACĂ INSTANȚELE JUDECĂTOREȘTI DE DREPT COMUN POT STATUA ASUPRA FAPTULUI CU UN TERRIN SUPUS EMBATICULUI ESTE EXPROPRIAT.—ART. 7 DIN LEGEA AGRARĂ ȘI 111 DIN REGULAMENT. IMOBIL DOTAL.—ANULAREA ÎNSTRĂINĂRII.—ACȚIUNI ÎN REVINDICARE.—ART. 1248 ȘI 1255 C. CIVIL.

1. Incidentul ridicat de către părâți într'un proces de anulare de vânzare, prin care tinde a se constata că dâșii fiind embaticari pe terenul în litigiu vândut lor de reclamant, acesta este expropriat din imobil în folosul lor pe baza legilor agrare, este un incident de fond care poate fi ridicat în orice stare a procesului.

2. Dispozițiunile regulamentului și legii agrare fiind de ordine publică, același caracter îl au și dispozițiunile procedurale prescrise de această lege dela cari părțile nu pot deroga.

Astfel, cu toate că prin art. 7 din legea agrară și 111 din regulamentul ei se declară expropriate terenurile supuse embaticului în folosul embaticarilor, această expropriere însă nu poate fi hotărâtă de cât de comisiunile de judecată instituite anume în acest scop de legiuitorul agrar, instanțele judecătorești de drept comun nefiind competente a statua asupra unei asemenea chestiuni nici pe cale principală, nici pe cale de excepțiune într'un litigiu care ar avea de obiect terenul embaticarilor supus exproprierei.

3. Din moment ce într'o acțiune în anularea vânzării imobilului dotal, soții au dobândit câștig de cauză, ei reintră în mod implicit în drepturile avute înainte de vânzare fără a mai fi nevoie să exercite acțiunea în revendicarea aceluia imobil.

No. 465.—Admisă acțiunea intentată de Olga G. Popescu în contra lui Gh. Mihăilovic, Mană Mihăilovic și alții.

S'au ascultat d-nii avocați I. C. Diculescu pentru reclamantă și Grigore Tolea pentru părâți.

Judecata,

Asupra prezentei acțiuni civile de anulare de act.

Având în vedere actele dela dosar, răspunsul reclamantului la interogator și debaterile părților, din care se constată în fapt că reclamanta în 1920, pe când era căsătorită legitim cu Toma N. Popescu, din Pietroșița, vând împreună părâților Gh. S. Mihailoiu și marea Gh. I. Mihailoiu cu act sub semnătură privată transcris de Tribunalul Dâmbovița la No. 866 din 1920, zece hectare teren în Râul Alb, care teren era constituit dotă de tatăl reclamantei cu actul autentic la No. 1337 din 1909 și transcris la No. 49 din 1909 de Tribunalul Dâmbovița.

La 25 Martie 1920 cei doi cumpărători azi părâți vând cu actele autentice de Tribunalul Dâmbovița la No. 471 din 1920, lui Ilie I. G. Dumitru, două hectare și Filoftiei Ion Nițoi Savu încă un hectar din cele zece hectare cumpărate de ei dela reclamantă.

Tribunalul Dâmbovița prin sentința No. 3 din 25 Ianuarie 1924, depusă la dosar în copie, pronunță divorțul dintre reclamantă și soțul său Toma Popescu, iar prin certificatul Primăriei Pietroșița No. 14 din 1926, depus la dosar se constată că sentința Tribunalului e transcrisă în actele stărei civile de căsătorii la 17 Februarie 1924.

De asemenea se mai cere a constata că terenul vândut de reclamantă primilor cumpărători era supus embaticului și că atât ei cât și părinții lor au plătit dijmă pentru folosința lor ca embaticari.

În drept:

Având în vedere că față de incidentul ridicat de părâți, chestiunea de drept ce urmează a se pune este: „dacă în cursul debaterilor într'o acțiune de anulare de act de vânzare făcut de vânzătoare (azi reclamantă) în timpul căsătoriei sale, se poate ridica chestiunea de fond că terenul vândut îl aveau cumpărătorii (azi părâți) în folosința lor ca embaticari și dacă părâți azi în instanță producând acte și cu răspunsul reclamantei la interogator pot cere judecăței să pronunțe o hotărâre prin care să se declare ei ca proprietari, întrucât deja se află în posesiunea bunului folosit de ei și întrucât art. 7 al. d. din legea agrară operează dela sine exproprierea în folosul lor”.

Având în vedere că incidentul de fond de drept civil ridicat de părâți nu este un incident propriu zis, care să atragă după sine numai un câștig provizoriu și care se ridică numai „in limine litis”, ei este o apărare în fond, care are de efect pierderea procesului, el fiind dar de ordine publică, poate fi ridicat în orice stare a procesului.

Având în vedere că acest incident este în strânsă legătură cu disp. art. 7 al. d. din legea agrară, care expropriază în folosul embaticarilor.

Având în vedere că prin legea agrară, legiuitorul a urmărit un scop general economic și cultural (vezi art. 1 din lege) deci această lege are un caracter de ordin public.

Având în vedere că incidentul ridicat de părâți, privește două ordine de idei:

a) Dacă disp. art. 7 al. d. din legea agrară sunt de ordin constituțional și

b) Dacă prin dispozițiunile acestui articol se operează exproprierea cu formele comune sau dacă se operează de plano sau fără forme.

Având în vedere primul punct, această chestiune nefiind ridicată de părțile litigante urmează că ea nu poate fi adusă în discuție.

În ceea ce privește punctul 2 :

Având în vedere că legea agrară urmărește un scop social și deci ea având un caracter de ordine publică, în atare caz și regulile de procedură prescrise de această lege împrumută caracterul legii și ca consecință instanța contravenind acestor reguli face un act lipsit de valoare juridică și hotărârea ce s'ar pronunța ar fi casabilă. Eugen Herovanu, pr. civ. vol. I; p. 57 și 60.

Având în vedere că față de prescripțiunile legii agrare și față de mulțimea formelor prevăzute la art. 1, 37, 39, 60, 61, 62 și 109 din legea agrară prin care se stabilește atât dreptul cât și categoria improprietarului cât și calitatea și situația juridică a celui ce se expropriază, cum și situația reală a proprietății, valoarea și regiunea în care este situată, cum de asemenea și Comisiunile îndrituite a cerceta toate aceste reguli, toate acestea sunt garanții nu de ordine privată pentru care legea nu prescrie reguli absolute ci sunt de ordine absolută pentru care legea prescrie în mod categoric. (Pandectele romane anul IV 1925, Caet. 10. Sentința Trib. II Iași cu adnotare de Florian Sioiu).

Având în vedere că pârâții în scopul urmărit, pe lângă actele produse, au cerut în subsidiar și proba cu martori a dovedi existența embaticului și folosința pârâților ca embaticari și judecata găsiind ca scopul urmărit prin arătarile martorilor, duce tot la o hotărâre de expropriere de plano, în folosul pârâților, pe considerațiunile de mai sus judecata o găsește această probă ca fără interes și în consecință o respinge și implicit respinge și incidentul de fond de drept civil.

Având în vedere că pârâții au mai arătat că orișice drept cu privire la cererea făcută în instanță, le este închis întru cât Comisiunile de expropriere au încetat operațiunile lor.

Având în vedere că atât legea agrară cât și regulamentul, nu prescrie nici un termen de încetarea operațiunilor de expropriere, iar pe de altă parte Casa Centrală a împroprietării prin circulara No. 6117 din 14 Aprilie 1926, arată că din lipsă de fonduri pentru cererile viitoare de expropriere părțile interesante vor suporta cheltuelile de deplasarea Comisiunilor, diurnele, spesele, dar nu prescrie încetarea activității Comisiunilor instituite de legea agrară.

Având în vedere cererea de anularea actului de vânzare făcută de reclamantă și soțul său în timpul căsătoriei lor, cum și de lăsarea terenului vândut în plină proprietate și posesiune reclamantei.

Având în vedere că reclamanta prin avocatul său, a cerut să dovedească cu martori identitatea și deținerea terenului vândut de ea către pârâții I. Mihăiloiu și Maria Gh. I. Mihăiloiu.

Având în vedere că reclamanta prin acțiunea sa cere nu numai anularea actului de vânzare, dar cere a i se lăsa de pârâți plină proprietate și posesiune a terenului vândut, ceea ce constituie un nou cap de cerere, adică revendică dela pârâți terenul vândut.

Având în vedere că cu martorii admiși prin încheierea dela 22 Iunie a. c., se tinde a se dovedi acțiunea în revendicare, ceea ce nu este cazul în speță, întru cât admitându-se reclamantei anularea actului de vânzare ea intră în drepturile ce le avea anterior vânzării, fără nici o altă sarcină și numai în caz când vor deține pârâții vre-o parte din terenul vândut lor, numai atunci prin acțiunea în revendicare va cere ca pârâții să-i delase terenul în plină proprietate și posesiune.

Pe aceste considerațiuni judecata revine asupra zisei încheieri și respinge ca fără interes proba cu martori.

Având în vedere că terenul vândut pârâților cu actul transcris la No. 866 din 1920 este făcut în timpul căsătoriei reclamantei, întru cât sentința de divorț No. 3 din 25 Ianuarie 1924, depusă în copie este pronunțată la 4 ani după vânzarea către pârâți.

Având în vedere că pârâții nu fac nici o obiecțiune asupra țării actului și nici asupra faptului că el a fost făcut în timpul căsătoriei vânzătorilor.

Având în vedere că terenul vândut este prevăzut la punctul No. 1 din actul total al reclamantei.

Având în vedere și dispozițiunile art. 124°, că soții nu pot vinde și ipoteca în timpul căsătoriei, i-

mobilul total afară de îngăduințele autorizate de lege.

Având în vedere că această dispozițiune legală urmărește protecțiunea averii dotale a femeiei cât și a moștenitorilor ei.

Având în vedere că dispozițiunile citatului text de lege sunt sancționate prin dispozițiunile art. 1255 c. civ. după care femeia sau soții împreună sau moștenitorii lor, timp de zece ani dela desfacerea căsătoriei pot cere revocarea înstrăinării imobilului vândut.

Având în vedere că dela desfacerea căsătoriei și dela înscrierea acțiunii de divorț în actele de stare civilă, nu a trecut decât doi ani, astfel că reclamanta este încă în termen a porni prezența acțiune.

Având în vedere că pârâții care au cumpărat cele 10 hectare de teren dela reclamantă cu actul de vânzare olografic transcris la No. 866 din 1920, vinde lui Ilie I. G. Dumitru două hectare cu actul de vânzare autentic la No. 471 și transcris la No. 1019 din 25 Martie 1920 de Trib. Dâmbovița, iar cu actul autentic la No. 471 din 1920 și transcris la No. 1018 din 1920, vinde și Filofteia Ion N. Savu tot din R. Alb, un hectar teren.

Având în vedere că prin vânzare cumpărătorii de terenuri imobile, reintră în drepturile vânzătorilor, cum și în obligațiunile lor, afară de cazurile de garantare de evicțiune dela data exigibilității actului.

Având în vedere că pârâții Ilie I. G. Dumitru și Filofteia I. N. Savu nu pot avea mai multe drepturi de cât pârâții Gh. I. Mihăiloiu și Maria Gh. I. Mihăiloiu dela care a cumpărat „nemo plus juris ad alium transfere, potest quam ipsi habeat” art. 1170, și 1805 cod. civ.

Având în vedere și principiul de drept și de echitate „resoluto jure dantis, resolvitur jus accipientis” în care deși se vorbește despre donațiuni, totuși prin analogie își are aplicarea și în speță și astfel că pârâții de mai sus socotiți ca terți dobânditori de drepturi reale, împrumutând soarta autorului lor, sunt sacrificați.

Ca astfel acțiunea reclamantei fiind întemeiată, câtă a se admite.

Semnat: Gr. M. Bălășescu.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

AUTOMOBIL. — *Quasi-delict.* — *Caz fortuit.* — *Transport gratuit.* — *Asigurare.* — *Acțiune directă contra asigurătorului.* Art. 1384 c. civ. fr. (1000 c. civ. r.).

Prezumția de culpă edictată de art. 1384 c. civ. se aplică în caz de accident cauzat de un automobil. — Plesnirea pneumaticului nu este un caz fortuit. Transportul gratuit nu face să dispară responsabilitatea ce decurge din un delict, din un quasi-delict sau din prezumția art. 1384. Victima unui accident, având un drept propriu asupra îndemnizării de care asigurătorul poate fi ținut, are în acest drept sorgintea unei acțiuni directe care îi permite de a pune în cauză pe asigurător în același timp cu asiguratul.

C. Chambery, 26 Oct. 1926.

Recueil des Somm. Serey, janv. 1927